

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 10 grudnia 1968 r.

Nr 44

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

318 — z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin 489

ROZPORZĄDZENIA:

319 — Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1968 r. w sprawie odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej pracowników rad narodowych 493

320 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 21 listopada 1968 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania w przypadkach wykonywania remontów oraz odbudowy budynków mieszkalnych przez właściciela domu 497

321 — Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 listopada 1968 r. w sprawie ustalenia okresu, w którym powstanie inwalidztwa uprawnia do renty inwalidzkiej 498

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

322 — z dnia 31 października 1968 r. w sprawie ratyfikacji przez Paragwaj Międzynarodowej konwencji (nr 11) o prawie zrzeszania się i koalicji pracowników rolnych, przyjętej w Genewie dnia 12 listopada 1921 r. 498

323 — z dnia 11 listopada 1968 r. dotyczące wypowiedzenia przez Gujanę Międzynarodowej konwencji (nr 6) w sprawie pracy nocnej młodocianych w przemyśle, przyjętej w Waszyngtonie dnia 28 listopada 1919 r. 499

324 — z dnia 11 listopada 1968 r. w sprawie zastosowania do Antyli Holenderskich Konwencji (nr 25) dotyczącej ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników rolnych, przyjętej w Genewie dnia 15 czerwca 1927 r. 499

325 — z dnia 15 listopada 1968 r. w sprawie wejścia w życie zmian do Konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami (CIM), podpisanej w Bernie dnia 25 lutego 1961 r. 499

318

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 listopada 1968 r.

w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin.

Na podstawie art. 107 ust. 3, art. 108 ust. 4, art. 109 ust. 2 i 5, art. 111 ust. 3, art. 115 ust. 1 oraz art. 116 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Zatrudnienie żołnierzy zwolnionych z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej oraz związane z tym uprawnienia.

§ 1. 1. Zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia.

2. Jeżeli żołnierz zwolniony z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej nie może w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby podjąć zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony w dniu powołania, ze względu na chorobę lub z innych przyczyn niezależnych od pracownika, termin ten uważa się za zachowany w razie zgłoszenia się w celu podjęcia zatrudnienia niezwłocznie po odzyskaniu zdolności do pracy lub ustaniu innej przeszkody.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli istniejący w dniu powołania do służby wojskowej stosunek pracy został rozwiązany zgodnie z art. 105 ustawy z dnia 21 listo-

pada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220), zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. 1. Zakład pracy jest obowiązany na wniosek pracownika, który uzyskał podczas służby wojskowej inne lub wyższe niż posiadane uprzednio kwalifikacje zawodowe stwierdzone zaświadczeniem powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego, zatrudnić go w miarę możliwości na stanowisku odpowiadającym uzyskanym kwalifikacjom.

2. W razie niemożności zatrudnienia pracownika zgodnie z ust. 1 zakład pracy jest obowiązany za zgodą pracownika zatrudnić go na poprzednio zajmowanym lub równorzędnym stanowisku.

3. Pracownik, który nie został zatrudniony zgodnie z ust. 1, może zwrócić się do jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy z wnioskiem o zatrudnienie go w innym podległym jej zakładzie pracy na stanowisku odpowiadającym uzyskanym przez niego kwalifikacjom. Jednostka nadrzędna jest obowiązana zaproponować pracownikowi zatrudnienie na stanowisku odpowiadającym uzyskanym przez niego kwalifikacjom lub zawiadomić go o braku możliwości zatrudnienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

4. Jeżeli pracownik nie wyrazi zgody na kontynuowanie zatrudnienia na poprzednio zajmowanym lub równorzędnym stanowisku (ust. 2) albo na zatrudnienie go na stanowisku zaproponowanym mu przez jednostkę nadrzędną (ust. 3), stosunek pracy między zakładem pracy a pracownikiem uważa się za rozwiązany za zgodą stron w terminie uzgodnionym, nie dłuższym jednak niż 7 dni od dnia, w którym pracownik

nie wyraził zgody na kontynuowanie dotychczasowego lub podjęcie proponowanego zatrudnienia.

§ 3. Pracownikowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 1 lub 2, zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w danym zakładzie lub gałęzi pracy oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

§ 4. Pracownikowi, który z powodu choroby lub z innych przyczyn od niego niezależnych nie może podjąć zatrudnienia w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej, lecz zgłosił powrót do zakładu pracy, przysługują w okresie choroby lub nieobecności w pracy z innych przyczyn uprawnień wynikające ze stosunku pracy, jeżeli przedstawi — zgodnie z obowiązującymi przepisami — dowody usprawiedliwiające nieobecność w pracy.

§ 5. 1. Pracownikowi, który podjął zatrudnienie z zachowaniem zasad określonych w § 1 lub 2, udziela się urlopu wypoczynkowego za rok bieżący:

- 1) w wymiarze stanowiącym różnicę między wymiarem urlopu przysługującego zgodnie z przepisami o urlopach wypoczynkowych obowiązującymi w zakładzie pracy, w którym jest zatrudniony, a wymiarem urlopu okresowego lub wypoczynkowego przysługującego mu w ostatnim roku służby wojskowej;
- 2) w pełnym wymiarze, jeżeli ze względu na czas trwania służby wojskowej nie przysługiwał mu urlop okresowy lub wypoczynkowy albo urlopu nie wykorzystał w danym roku kalendarzowym z przyczyn przez niego nie zawinionych.

2. Urlop wypoczynkowy nie przysługuje pracownikowi, jeżeli po odbyciu służby wojskowej podjął zatrudnienie w tym samym roku kalendarzowym, za który przed odejściem do służby wojskowej urlop wykorzystał lub otrzymał ekwiwalent pieniężny za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy.

3. Wymiar urlopu przysługującego żołnierzowi w ostatnim roku służby wojskowej (ust. 1 pkt 1) albo okoliczności wymienione w ust. 1 pkt 2 powinny być stwierdzone przez właściwy organ wojskowy.

§ 6. 1. Żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, który przed powołaniem do tej służby nie był zatrudniony, a w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia zgłosił do organu do spraw zatrudnienia prezydium właściwej rady narodowej wniosek o skierowanie do pracy i po skierowaniu go do zakładu pracy przystąpił do wykonywania zatrudnienia, zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia wymaganego dla nabycia uprawnień do wymiaru urlopu wypoczynkowego i uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

2. Żołnierz, o którym mowa w ust. 1, nabywa prawo do pierwszego urlopu wypoczynkowego zgodnie z przepisami o urlopach wypoczynkowych obowiązującymi w zakładzie pracy, w którym przystąpił do wykonywania zatrudnienia.

3. Uprawnienia określone w ust. 1 i 2 przysługują również żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, który przed powołaniem do tej służby był zatrudniony, lecz po jej odbyciu nie podjął dotychczasowego zatrudnienia z przyczyn nie uznanych za ważne, a w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej przystąpił do wykonywania zatrudnienia w innym zakładzie pracy lub w innej gałęzi pracy.

§ 7. 1. Żołnierz zwolniony z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, który przed powołaniem do tej służby był zatrudniony, lecz nie podjął dotychczasowego zatrudnienia z ważnych przyczyn, a w ciągu 30 dni od dnia rozwiązania poprzedniego stosunku pracy zgłosił do organu określonego w § 6 ust. 1 wniosek o skierowanie do pracy i po skierowa-

niu go do zakładu pracy przystąpił do wykonywania zatrudnienia, zachowuje ciągłość pracy; okres odbytej służby wojskowej zalicza mu się do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w danym zakładzie lub danej gałęzi pracy.

2. Jeżeli żołnierz określony w ust. 1 podjął zatrudnienie w gałęzi pracy, w której był zatrudniony w dniu powołania do służby wojskowej, okres odbytej służby wojskowej zalicza mu się również do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

3. Żołnierzowi, o którym mowa w ust. 1 lub 2, przysługuje za rok bieżący urlop wypoczynkowy według zasad określonych w § 5.

§ 8. Za ważne przyczyny niepodjęcia przez żołnierza dotychczasowego zatrudnienia — w rozumieniu § 6 ust. 3 i § 7 ust. 1 — uważa się:

- 1) okoliczności uzasadniające rozwiązanie stosunku pracy zgodnie z § 2 ust. 4;
- 2) zmianę po zwolnieniu ze służby wojskowej miejsca zamieszkania lub pobytu;
- 3) ubieganie się o zatrudnienie w miejscu zamieszkania lub w jego pobliżu, jeżeli przed powołaniem do służby wojskowej dojeżdżał do pracy z tego miejsca;
- 4) rozwiązanie stosunku pracy w okresie między powołaniem do służby wojskowej a jej odbyciem w sposób zapewniający zachowanie ciągłości pracy w myśl przepisów ogólnych, a zwłaszcza:
 - a) wskutek upływu terminu trwania umowy o pracę zawartej na czas oznaczony lub na okres wykonania określonej roboty,
 - b) wskutek likwidacji zakładu pracy.

§ 9. 1. Jeżeli żołnierz zwolniony z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej nie może zgłosić wniosku o zatrudnienie w terminie określonym w § 6 ust. 1 lub w § 7 ust. 1 z powodu choroby stwierdzonej zaświadczeniem zakładu społecznego służby zdrowia lub wojskowego zakładu leczniczego albo lekarza wojskowej służby zdrowia bądź z innych przyczyn od niego niezależnych, a stwierdzonych zaświadczeniem właściwego organu, termin ten uważa się za zachowany w razie zgłoszenia przez żołnierza wniosku o zatrudnienie nie później niż w ciągu 30 dni od odzyskania zdolności do pracy lub ustania innej przeszkody.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w wypadkach określonych w § 6 ust. 3.

§ 10. 1. Organ do spraw zatrudnienia prezydium właściwej rady narodowej kieruje żołnierza do pracy odpowiadającej posiadanym przez niego kwalifikacjom — po porozumieniu się z odpowiednim zakładem pracy położonym w miejscowości, w której żołnierz posiada lub obrał sobie po zwolnieniu ze służby wojskowej miejsce zamieszkania lub pobytu, albo w miejscowości pobliskiej, jeżeli czas dojazdu publicznym środkiem komunikacji do miejsca pracy i z powrotem nie przekracza dwóch godzin.

2. Zakład pracy, do którego żołnierz został skierowany, jest obowiązany zatrudnić go stosownie do posiadanych przez niego kwalifikacji i w miarę wolnych stanowisk. Jeżeli o zatrudnienie na tym stanowisku ubiegają się również inne osoby, żołnierzowi przysługuje prawo pierwszeństwa w zatrudnieniu go.

§ 11. Uprawnienia określone w § 6 ust. 1 i 2 lub w § 7 przysługują odpowiednio żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia go ze służby podjął zatrudnienie bez skierowania, o którym mowa w tych przepisach. Przepis § 9 stosuje się odpowiednio.

§ 12. 1. Przepisy §§ 1—11 stosuje się również:

- 1) do żołnierzy zwolnionych z zasadniczej służby wojsko-

wej bez przeniesienia do rezerwy — wskutek uznania ich za czasowo niezdolnych do służby wojskowej lub za jedynych żywicieli rodzin albo w razie odbywania tej służby w kilku okresach;

- 2) do żołnierzy zwolnionych ze służby wojskowej kandydatów na żołnierzy zawodowych (ze szkół i kursów wojskowych);
- 3) do żołnierzy zwolnionych z długoterminowej zasadniczej służby wojskowej.

2. Jednakże żołnierzowi zwolnionemu z długoterminowej zasadniczej służby wojskowej, który przystąpił do wykonywania zatrudnienia w zawodzie wyuczonym w czasie odbywania tej służby, okres odbytej służby zalicza się do okresu zatrudnienia na zasadach określonych w § 3, nawet jeżeli w dniu powołania nie pozostawał w stosunku pracy.

§ 13. Uprawnienia określone w §§ 1—11 przysługują także żołnierzom zwolnionym z czynnej służby wojskowej pełnionej w razie wprowadzenia stanu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa Państwa, ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

§ 14. Zasady zaliczania okresu zasadniczej lub okresowej służby wojskowej do czasu wstępnego stażu pracy lub wymaganej praktyki normują odrębne przepisy.

§ 15. 1. Zwolnienie żołnierza ze służby wojskowej i dzień tego zwolnienia stwierdzają odpowiednie wpisy w wojskowym dokumencie osobistym.

2. Dzień zgłoszenia w organie do spraw zatrudnienia prezydium właściwej rady narodowej wniosku o zatrudnienie stwierdza ten organ.

Rozdział 2.

Wypłata przez zakład pracy wynagrodzenia pracownikom powołanym do czynnej służby wojskowej.

§ 16. 1. Pracownik powołany do czynnej służby wojskowej zachowuje prawo do pełnego wynagrodzenia od zakładu pracy:

- 1) w razie powołania:
 - a) do zasadniczej służby wojskowej,
 - b) do długoterminowej zasadniczej służby wojskowej,
 - c) do okresowej służby wojskowej— za okres do końca miesiąca kalendarzowego, w którym rozpoczął odbywanie tej służby, a jeżeli okres ten wynosi mniej niż dwa tygodnie — za okres dwóch tygodni;
- 2) w razie powołania (wezwania):
 - a) na ćwiczenia wojskowe,
 - b) na przeszkolenie wojskowe w jednostce wojskowej w ramach wojskowego szkolenia studentów,
 - c) na przeszkolenie na obozie szkoleniowym w ramach wojskowego szkolenia poborowych,
 - d) do innej służby uzasadnionej potrzebami obrony lub interesem Państwa w ramach wojskowego szkolenia poborowych— za czas pracy opuszczony z powodu odbywania czynnej służby wojskowej, nie dłużej jednak niż do końca miesiąca kalendarzowego, w którym rozpoczął odbywanie tej służby.

2. Pracownik odbywający czynną służbę wojskową, określona w ust. 1 pkt 2, poczynając od następnego miesiąca kalendarzowego, zachowuje za czas pracy opuszczony z powodu odbywania tej służby prawo do wynagrodzenia od zakładu pracy w wysokości:

- 1) 50% wynagrodzenia, jeżeli nie utrzymuje rodziny;
- 2) 60% wynagrodzenia, jeżeli utrzymuje jednego członka rodziny;

3) 75% wynagrodzenia, jeżeli utrzymuje dwóch członków rodziny;

4) 85% wynagrodzenia, jeżeli utrzymuje trzech lub więcej członków rodziny.

3. Pracownik powołany (wezwany) na jednodniowe ćwiczenia wojskowe zachowuje prawo do pełnego wynagrodzenia od zakładu pracy za czas pracy opuszczony z powodu odbywania tych ćwiczeń.

4. Prawo do pełnego wynagrodzenia przysługuje również żołnierzowi rezerwy powołanemu do pełnienia w ramach ćwiczeń wojskowych funkcji dowódczych i instruktorskich związanych z prowadzeniem zajęć szkoleniowych w w ramach wojskowego szkolenia poborowych lub szkolenia poborowych w oddziałach samoobrony — pod warunkiem, że odbycie tych ćwiczeń spowodowało konieczność opuszczenia przez niego pracy.

5. W razie powołania pracownika do służby wojskowej, określonej w ust. 1 pkt 1, zakład pracy jest obowiązany wypłacić pracownikowi ekwiwalent pieniężny za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy.

§ 17. 1. Członkami rodziny pozostającymi na utrzymaniu pracownika są:

- 1) małżonek;
- 2) dzieci własne, przysposobione i pasierbowie oraz dzieci obce przyjęte na utrzymanie i wychowanie — do ukończenia 16 lat życia, a jeżeli uczęszczają do szkół — do ukończenia nauki, nie dłużej jednak niż do ukończenia 24 lat życia, jeżeli zaś są inwalidami I lub II grupy — bez względu na wiek;
- 3) rodzeństwo, jeżeli odpowiada warunkom określonym w pkt 2;
- 4) rodzice i inni wstępni, jeżeli ukończyli: mężczyzna — 65 lat, kobieta — 50 lat życia, a jeżeli są inwalidami lub wychowują przynajmniej jedno dziecko pracownika do ukończenia 16 lat życia — bez względu na wiek.

2. Dzieci obce uważa się za pozostające na utrzymaniu pracownika, jeżeli zostały przyjęte na utrzymanie i wychowanie przed ukończeniem 16 lat życia.

3. Nie uważa się za pozostającego na utrzymaniu pracownika członka rodziny, który posiada samodzielne źródło dochodu w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę najniższej zarabiających pracowników.

§ 18. Osoba wykonująca pracę nakładczą w razie powołania (wezwania) do czynnej służby wojskowej zachowuje prawo do wynagrodzenia, o którym mowa w § 16, jednak pod warunkiem że podlegała obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w ciągu trzech miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym nastąpiło powołanie (wezwanie) do tej służby. Przepis § 17 stosuje się odpowiednio.

§ 19. Wynagrodzenie przysługujące pracownikowi stosownie do § 16 i 18 ustala się według zasad przewidzianych dla obliczania wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego.

§ 20. Wynagrodzenie wypłacane stosownie do § 16 ust. 1 nie podlega zwrotowi w całości lub w części i nie może być zaliczone na wynagrodzenie bieżące, choćby pracownik powołany do odbycia czynnej służby wojskowej wskutek wcześniejszego zwolnienia z tej służby lub jej odroczenia powrócił do pracy przed upływem czasu, za który przypadało wypłacone wynagrodzenie.

§ 21. 1. Z wynagrodzenia wypłacanego stosownie do § 16 i 18 zakład pracy nie może potrącać kwot wypłaconych pracownikowi przez organy wojskowe z tytułu uposażenia przysługującego żołnierzowi w czynnej służbie wojskowej.

2. Zakład pracy może dokonywać potrąceń z wynagrodzenia należnego pracownikowi stosownie do § 16 ust. 2 tylko na rzecz roszczeń alimentacyjnych — na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach.

§ 22. 1. Podstawę do wypłaty wynagrodzenia przewidzianego w § 16 ust. 1 stanowi okazana przez pracownika karta powołania lub wezwania imienne do czynnej służby wojskowej. W razie potrzeby zakład pracy może sporządzić odpis karty powołania lub wezwania imiennego.

2. Jeżeli powołanie (wezwanie) pracownika do czynnej służby wojskowej nastąpiło w inny sposób niż przez doręczenie karty powołania lub wezwania imiennego, podstawę do wypłaty wynagrodzenia stanowi okazany przez pracownika inny właściwy dokument stwierdzający powołanie (wezwanie) go do czynnej służby wojskowej.

3. Podstawę do wypłaty pracownikowi wynagrodzenia zmniejszonego stosownie do § 16 ust. 2 stanowi zaświadczenie według ustalonego wzoru, wydane przez właściwego dowódcę jednostki wojskowej.

4. Podstawę wypłaty wynagrodzenia przewidzianego w § 16 ust. 3 i 4 stanowi karta powołania lub wezwania wraz z zamieszczoną na nich adnotacją o stawieniu się do służby.

§ 23. 1. Wypłata przez zakład pracy wynagrodzenia przewidzianego w § 16 ust. 1 powołanemu do odbycia czynnej służby wojskowej pracownikowi powinna nastąpić najpóźniej w dniu odejścia z zakładu pracy w celu stawienia się do służby w nakazanym terminie, niezależnie od ogólnie przyjętego w danym zakładzie pracy terminu wypłaty wynagrodzenia.

2. Jeżeli powołanie do czynnej służby wojskowej następuje z natychmiastowym terminem stawienia się, a zakład pracy nie mógł wypłacić pracownikowi przysługującego mu wynagrodzenia przed udaniem się do miejsca odbywania służby, oraz w innych wypadkach niepobrania przez pracownika wynagrodzenia z zakładu pracy w związku z powołaniem do czynnej służby wojskowej, wynagrodzenie to — na prośbę pracownika — zakład pracy przekazuje mu na swój koszt za pomocą przekazu pocztowego na adres jednostki wojskowej.

3. Do podjęcia z zakładu pracy nie pobranego wynagrodzenia pracownik powołany do czynnej służby wojskowej może upoważnić wybraną przez siebie osobę.

4. Jeżeli po ostatecznym rozliczeniu w terminie ogólnie przyjętym okaże się, że pracownikowi przypada do wypłaty jeszcze dalsza kwota, kwotę tę wypłaca się w tym terminie.

§ 24. 1. Przepisy §§ 16—23 dotyczące pracowników powołanych do zasadniczej służby wojskowej stosuje się odpowiednio:

- 1) do pracowników powołanych do służby wojskowej określonej w § 12 ust. 1 pkt 2;
- 2) do pracowników powołanych do czynnej służby wojskowej w razie wprowadzenia stanu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa Państwa, ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

2. Podstawę do wypłaty przez zakład pracy wynagrodzenia pracownikowi powołanemu do czynnej służby wojskowej w razie wprowadzenia stanu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa Państwa, ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny może stanowić również karta mobilizacyjna oraz obwieszczenie o powołaniu.

Rozdział 3.

Zasiłkiienne dla żołnierzy i ich rodzin.

§ 25. 1. Prawo do zasiłków dziennych przysługuje pozostającym na utrzymaniu żołnierza członkom jego rodziny — za okres odbywania przez żołnierza:

- 1) ćwiczeń wojskowych trwających dłużej niż jeden dzień;
- 2) przeszkolenia wojskowego odbywanego w ramach wojskowego szkolenia studentów;

3) przeszkolenia na obozie szkoleniowym albo innej służby uzasadnionej potrzebami obrony lub interesem Państwa, odbywanych w ramach wojskowego szkolenia poborowych

— jeżeli żołnierzowi temu nie przysługuje prawo do wynagrodzenia na podstawie art. 109 ustawy.

2. Członkowie rodziny, z której jednocześnie więcej niż jedna osoba odbywa czynną służbę wojskową określoną w ust. 1, są uprawnieni do zasiłków dziennych tylko z tytułu odbywania służby przez jedną osobę.

3. Przepis § 17 stosuje się odpowiednio, z tym że prawo do zasiłków dziennych nie przysługuje członkowi rodziny żołnierza, prowadzącemu gospodarstwo rolne albo zakład handlowy, przemysłowy lub rzemieślniczy — niezależnie od wysokości osiąganych dochodów.

§ 26. 1. Prawo do zasiłków dziennych przysługuje również żołnierzowi, który przed powołaniem do odbycia czynnej służby wojskowej nie był pracownikiem lub z którym stosunek pracy został rozwiązany w czasie odbywania tej służby, jeżeli po zwolnieniu ze służby jest niezdolny do pracy z powodu choroby i nie ma prawa do renty inwalidzkiej. Prawo do zasiłków dziennych przysługuje przez czas niezdolności do pracy, jednakże za okres nie dłuższy niż 90 dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej.

2. Przy ustalaniu wysokości zasiłków dziennych dla żołnierza uwzględnia się również członków jego rodziny (§ 25 ust. 3).

3. Niezdolność do pracy żołnierza oraz czas trwania tej niezdolności powinny być stwierdzone zaświadczeniem zakładu społecznego służby zdrowia lub wojskowego zakładu leczniczego albo lekarza wojskowej służby zdrowia przy zastosowaniu przepisów w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

§ 27. 1. Podstawę ustalenia wysokości zasiłków dziennych stanowi kwota 40 zł.

2. Zasiłkiienne wynoszą:

1) dla jednej uprawnionej osoby	— 50%,
2) dla dwóch osób	— 60%,
3) dla trzech osób	— 75%,
4) dla czterech osób	— 85%,
5) dla pięciu i więcej osób	— 100%

kwoty określonej w ust. 1.

§ 28. 1. Zasiłkiienne przyznają i wypłacają biura gromadzkich rad narodowych oraz właściwe do spraw opieki społecznej organy prezydentów miejskich (dzielnicowych) rad narodowych oraz rad narodowych osiedli — właściwych ze względu na miejsce zamieszkania osób uprawnionych.

2. Zasiłkiienne przyznaje się na wniosek osób uprawnionych.

3. Zgłoszenie wniosku powinno nastąpić najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od dnia zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej — pod rygorem utraty prawa do zasiłków.

§ 29. 1. Podstawę do przyznania zasiłków dziennych dla członków rodziny żołnierza stanowi zaświadczenie według ustalonego wzoru, wydane przez właściwego dowódcę jednostki wojskowej.

2. W zaświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, określa się dzień rozpoczęcia i okres odbywania czynnej służby wojskowej (§ 25 ust. 1). W razie zwolnienia żołnierza z tej służby przed terminem określonym w zaświadczeniu dowódca jednostki wojskowej zawiadamia o tym organ określony w § 28 ust. 1.

§ 30. 1. Podstawę do przyznania zasiłków dziennych dla żołnierza zwolnionego z czynnej służby wojskowej stanowi zaświadczenie określone w § 26 ust. 3.

2. Dzień zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej określają odpowiednie wpisy zamieszczone w jego wojskowym dokumencie osobistym.

§ 31. Prawo do zasiłków dziennych powstaje:

- 1) dla członków rodziny żołnierza powołanego do odbycia czynnej służby wojskowej określonej w § 25 ust. 1 — z dniem stawienia się żołnierza do służby w określonym terminie i miejscu;
- 2) dla żołnierza zwolnionego z czynnej służby wojskowej (§ 26) — od dnia orzeczenia niezdolności żołnierza do pracy, nie wcześniej jednak niż od dnia zwolnienia ze służby.

§ 32. 1. Wypłata zasiłków dziennych następuje:

- 1) dla członków rodziny żołnierza odbywającego czynną służbę wojskową — po upływie każdego miesiąca odbywania przez żołnierza tej służby, a jeżeli służba nie trwała dłużej niż jeden miesiąc — po jej odbyciu;
- 2) dla żołnierza zwolnionego z czynnej służby wojskowej — każdorazowo z góry za okres trwania niezdolności do pracy wskazany w zaświadczeniu (§ 26 ust. 3).

2. Jeżeli wniosek o przyznanie zasiłków został zgłoszony po ustaniu okoliczności uzasadniających przyznanie zasiłków, nie później jednak niż w ciągu trzech miesięcy od dnia zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej — należne zasiłki wypłaca się jednorazowo.

§ 33. Zasiłkiienne wypłaca się osobie uprawnionej. Zasiłki przypadające osobie małoletniej wypłaca się jej opiekunowi.

§ 34. W razie odbywania czynnej służby wojskowej określonej w § 25 ust. 1 pkt 3 w formacjach samoobrony,

czynności dowódcy jednostki wojskowej przewidziane w § 29 wykonują komendanci oddziałów lub innych jednostek organizacyjnych formacji samoobrony.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 35. 1. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

2. W szczególności tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1960 r. w sprawie wypłaty przez zakłady pracy wynagrodzenia pracownikom powołanym do czynnej służby wojskowej (Dz. U. Nr 7, poz. 48);
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1960 r. w sprawie zasiłków dziennych dla żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 7, poz. 49);
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 marca 1960 r. w sprawie kierowania i przyjmowania do pracy osób zwolnionych z zasadniczej służby wojskowej (Dz. U. Nr 20, poz. 122).

§ 36. Wykonanie rozporządzenia porucza się ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom rad narodowych.

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

319

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 3 grudnia 1968 r.

w sprawie odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej pracowników rad narodowych.

Na podstawie art. 63 ustawy z dnia 15 lipca 1968 r. o pracownikach rad narodowych (Dz. U. Nr 25, poz. 164) zarządza się, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej za naruszenie swoich obowiązków podlegają pracownicy rad narodowych zatrudnieni w wydziałach prezydiów rad narodowych, a także w innych jednostkach organizacyjnych, tworzonych zamiast wydziałów (zarządach, oddziałach, referatach, biurach, komisjach oraz urzędach o innej nazwie), do których stosuje się przepisy o wydziałach.

§ 2. Ilekroć w dalszych przepisach rozporządzenia jest mowa bez bliższego określenia:

- 1) o ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 15 lipca 1968 r. o pracownikach rad narodowych,
- 2) o pracownikach — należy przez to rozumieć pracowników objętych przepisami ustawy wymienionej w pkt 1,
- 3) o prezydiach wojewódzkich rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 4) o prezydiach powiatowych rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych

miast stanowiących powiaty oraz prezydium dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw,

- 5) o wydziałach — należy przez to rozumieć również inne jednostki organizacyjne podporządkowane prezydiom rad narodowych, do których stosuje się przepisy o wydziałach.

Rozdział II.

Odpowiedzialność służbowa.

§ 3. 1. Za przewinienia mniejszej wagi pracownik podlega odpowiedzialności służbowej.

2. W zakresie odpowiedzialności służbowej stosuje się karę upomnienia.

§ 4. 1. Karę upomnienia nakłada przewodniczący prezydium rady narodowej lub upoważniony przez niego jeden ze stale urzędujących członków prezydium rady narodowej.

2. Przewodniczący prezydiów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych mogą upoważnić kierowników wydziałów do nakładania kary upomnienia w stosunku do pracowników podległych im wydziałom.

§ 5. 1. Przewodniczący prezydium (członek prezydium, kierownik wydziału) zawiadamia pracownika o wszczęciu postępowania i możliwości złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie.